

MANAGEMENTUL CA ELEMENT DE COERENȚĂ SOCIALĂ. ROLUL MANAGEMENTULUI ÎN ERA GLOBALIZĂRII

MANAGEMENT AS ELEMENT OF SOCIAL COHERENCE. THE ROLE OF MANAGEMENT IN THE GLOBALIZATION ERA

Prof.dr.ing, ec. Ioan ABRUDAN
Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca

Cel mai cuprinzător atribut al lumii în care trăim este diversitatea. Și, bineînțeles, că această diversitate pornește de la „actorul” ei principal care este omul. Până la urmă, tot ce apare în jurul nostru este o imagine a intereselor, raționamentelor și modului de a fi al omului. El distribuie roluri și utilități asupra lucrurilor ce îl înconjoară. Cred, că pornind de la această realitate, Kant afirma, acum câteva sute de ani, că, deși lumea este aceeași, ea este, totuși, diferită pentru fiecare dintre noi pentru că, fiecare, o reflectăm în mod diferit în conformitate cu structura spirituală și, chiar biologică, diferită a fiecăruia. Dacă ne gândim la faptul că genomul uman este alcătuit din 46 de cromozomi care determină, în funcție de succesiunea lor, tipul biologic, atunci ne dăm seama că numărul acestor tipuri posibile este 46! Adică un număr care depășește cu mult chiar populația actuală a planetei. Deci, fiecare om de pe planetă poate reprezenta un tip și, cu asta, încă nu am epuizat toate tipurile. Dar, încă nu am discutat decât de tipul biologic. Citeam într-o carte de marketing, că s-a demonstrat, într-o cercetare

The most comprehensive attribute of our world is diversity. And, of course, diversity is created by its main "actor", that is man. Eventually, all that is around us is a picture of the interests, reasoning and of how to be human. Man distributes the functions and effectiveness of the things surrounding him. I think that starting from this fact, Kant said, several hundred years ago, that although the world is the same, it is however different for each of us because each of us reflects it differently, in accordance with our different spiritual and even biological structure. If we think that the human genome consists of 46 chromosomes which determine, according to their sequence, the biological type, then we realize that the number of the possible types is 46! This is a number that exceeds even the current population of the planet. Thus, everyone on the planet can represent such a type and yet, with this, we have not exhausted all types. And we have only discussed the biological type. I was reading in a marketing book that a research conducted in 20

întreprinsă în 20 de țări, că oamenii par să împărtășească un set de 10 valori. Faptul că oamenii împărtășesc aceste valori are o relevanță, dar asta nu este totul, pentru că este important și clasamentul sau ordinea de prioritate a valorilor. Să nu uităm că numărul succesiunilor care se pot face cu 10 valori este $10!$ sau 3.628.800 de clasamente posibile care înseamnă tot atâtea „puncte de vedere” diferite situate între tipul în care aceste valori sunt citite de la stânga la dreapta și tipul în care valorile sunt citite invers, de la dreapta la stânga. Dacă populația globului de circa 6,7 miliarde, s-ar împărți egal pe aceste puncte de vedere, o clasă ar cuprinde aproximativ 1850 de indivizi. Dar, dacă la cele 10 valori s-ar asocia coeficienți de importanță diferiți chiar în cadrul aceleiași succesiuni? Am ajunge la concluzia lui Kant că fiecare vede același lucru în mod diferit. Dar, cele 10 valori pot fi 10 obiective într-o organizație. Dacă nu sunt precis definite și ierarhizate ele pot genera o diversitate de ordinul deja menționat. Obiectivele le fixează managementul și, iată, am descris rolul de „concentrator de viziune” al managementului. Cam, dezamăgitor rezultat tocmai când părea că i-am adus pe toți oamenii la același numitor comun. Din matematica combinatorică rezultă că $13!$ dă aproximativ 6,22 miliarde de succesiuni, iar $14!$, 87,1 miliarde de variante. Cu alte cuvinte, la 14 valori s-ar obține un număr de clasamente care depășesc, de mai mult de 10 ori, populația pământului, iar, la 13 valori, tipologia creată ar fi aproximativ egală cu populația actuală a globului. Ce înseamnă aceste succesiuni? Înseamnă tot atâtea viziuni diferite. Să fi știut Kant această matematică combinatorică? Se poate, pentru că, la fel ca mulți filozofi adevărați, Kant cunoștea și aprecia matematica pe care confratele său de preocupări, Platon, o numea „știința providențială”. De fapt, undeva, Galileo Galilei scria: „Marea carte a naturii este deschisă tot timpul în fața ochilor noștri, iar adevărata filozofie este înscrisă în ea... dar nu o putem citi dacă nu am învățat mai întâi limbajul și caracterele cu care este scrisă... ea este scrisă într-un limbaj matematic, iar caracterele sunt triunghiuri, cercuri și alte figuri geometrice”.

Am mai putea face un exercițiu de matematică combinatorică. Imaginați-vă o sală cu 14 oameni în ea, și încercați să faceți o

countries has shown that people seem to share a set of 10 values. The fact that people share these values is relevant, but that's not it, the classification or the priority of values is essential indeed. We shall be aware that the number of sequences that can be made with 10 is $10!$ Or 3,628,800 of possible classifications, which means as many different “views” lying between the type in which these values are read from left to right and the type in which they are read backwards, from right to left. If the world population of about 6.7 billion would evenly share these views, one class would include about 1850 individuals. But what if these 10 values were assigned different factors of relevance even in the same sequence? We would reach Kant's conclusion, that each sees the same thing differently. But the 10 values can represent the 10 goals in an organization. If not precisely defined and ranked they can generate a variety of the order already mentioned. The management sets the objectives and, behold, I described the role of “vision concentrator “of management. It's rather disappointing, just when it seemed that we've brought everyone to the same common denominator. The result of combinatorial mathematics is that $13!$ gives about 6.22 billion inheritance, and $14!$, 87.1 a billion variations. In other words, with 14 we would obtain obtained a number of classifications exceeding more than 10 times the population of the earth, and with 13 values, the typology created would be approximately equal to the current population of the globe. What is the meaning of these sequences? It means as many different visions. Did Kant know combinatorial mathematics? He might have, since, like many real philosophers, Kant knew and appreciated mathematics, which his colleague Plato described as a “providential science”. In fact, somewhere, Galileo wrote: “The Great book of nature is always open before our eyes, and true philosophy is written in it ... but we can not read it unless we have first learned its language and practiced the characters in which it is written ... it is written in mathematical language, and the characters are triangles, circles and other geometric figures.”

We could try another exercise in combinatorial mathematics. Imagine a room with

prognoză a modului în care aceștia vor ieși din sală, adică a succesiunii de ieșire. După cum arătam mai înainte, sunt mai mult de 87 de miliarde de variante. Șansa ca prognoza noastră inițială privind succesiunea în care vor ieși din sală cei 14 oameni, este de la 1 la 87 de miliarde și, dacă am avea ambiția să explorăm toate succesiunile posibile și fiecare variantă s-ar derula într-un minut, exercițiul acesta ar dura cca. 170.000 ani, adică, ar fi început înaintea încheierii procesului de antropogeneză și nu s-ar fi terminat nici astăzi. Sau, cu alte cuvinte, ar măsura vârsta omului pe pământ. Și, iată cum dintr-un banal proces, cu un număr chiar redus de actori, am creat infinitul.

Nu credeți că ar putea exista un proces care să asociez 14 tipuri de resurse sau să depindă de 14 parametri? Care este șansa ca el, într-o desfășurare liberă, să respecte o linie de conduită planificată? Care este șansa ca lumea lăsată în libertate, să urmeze o anumită linie prestabilită? Sunt două probleme aici. Prima, că trebuie fixată o linie de evoluție care într-un maxim de rigoare și, până la urmă, de respect al eticii științifice, ar trebui selectată din 87 de miliarde de variante. A doua problemă este că, odată aleasă acea linie și pusă în aplicare, ea va fi resimțită ca o constrângere de aproape toată populația căruia i se impune regula respectivă. Dacă linia respectivă ar fi stabilită de întreaga populație, atunci poate acest proces s-ar numi democratic. Dar câți din membrii colectivității au capacitatea și resursele de informare independente necesare acestui demers? Dacă, totuși, acest lucru ar fi posibil, impunerea acestei linii, s-ar numi în limbaj uzual, dictatură. Deci, un fel de dictatură a democrației. Unii, au mai adunat aceste concepte opuse în formula „dictatura poporului”(?!). Sigur că, pentru a atenua insatisfacțiile individuale, se poate accepta o „vibrație” în jurul traiectoriei stabilite care ar genera senzația de diversitate și implicit de libertate cu precauția, însă, că un cumul de vibrație, prin egalizarea frecvențelor, poate genera fenomenul de rezonanță cu un potențial distructiv foarte important și periculos pentru continuitatea traiectoriei stabilite. Cred, că toate aceste viziuni le putem învăța de la natură, care ni le revelează în fiecare moment.

Liderul revoluției comuniste din China, Mao-

14 people in it, and try to forecast how they will leave the room, i.e. the sequence of their exit. As noted, there are more than 87 billion variations. The chance that our initial forecast of the sequence in which the 14 people will leave is from 1-87 billion and if we have the ambition to explore all the possible successions and each version would take a minute, this would take approx. 170,000 years, i.e., it should have started before the end of anthropogenesis and would not be finished today. Or, in other words, it would last as long as the age of man on earth. And here's how from a trivial process, with a very small number of players, we created the infinite.

Don't you think there could be a process involving 14 kinds of resources or depending on 14 parameters? What is the chance that, in a free way, it would follow a planned course? What is the chance that when left free, people would pursue a certain premeditated course? There are two problems here. First, the fact that we should set a trend line which, with a maximum of rigor and, eventually, out of respect for the scientific ethics, it should be selected from 87 billion variations. The second problem is that once that line is chosen and implemented, it will be perceived as a constraint by almost the entire population required obeying that rule. If the line should be determined by the entire population, then perhaps this process could be called democratic. But how many of the community members have the capability and resources of independent information necessary for such action? If, however, it would be possible to impose this line, this would be described, in plain language, as dictatorship. Thus it would be a kind of dictatorship of democracy. Some have gathered such opposite concepts in the phrase “dictatorship of the people” (?!). Of course to alleviate individual dissatisfactions we can accept a "vibration" around the trajectory set, which would create the feeling of diversity and implicitly of freedom regardfully, however, that a plurality of vibrations, by equalizing their frequencies, can generate the phenomenon of resonance with a very important and dangerous destructive potential for the continuity of the established path. I think that we can learn all these visions from nature, which reveals them to

Tze-Dun, afirma că diferența este o contradicție în germene. Dacă acceptăm această logică, atunci diversitatea generează contradicție, iar lumea noastră poate fi definită ca diversă și contradictorie. Acesta este reflexul primar. Peste acest univers haotic, civilizația a instalat din ce în ce mai multe reguli care au redus gradele de libertate ale particulei sociale, numită om.

În mod oarecum surprinzător, dar simptomatic pentru fenomenul globalizării, David Rockefeller declara în 1973 (cf. D.Mazilu, Lumea nr. 9/2009, p.88): „Indiferent care a fost costul revoluției chineze ea a reușit în mod evident nu numai să producă o administrație mai eficientă și mai dedicată ci și să rezolve o morală superioară și o comunitate a țelurilor. Experimentul social din China sub conducerea președintelui Mao este unul din cele mai importante și mai de succes din istoria omenirii”. Bulversant! Pentru noi cei din estul Europei aceste cuvinte generează o puternică senzație „deja vu” iar, mie, îmi aduce aminte de cuvintele lui Z. Brezinski, un alt mare suporter al globalizării, spuse într-un alt context, dar nu complet rupt de semnificația discuției noastre: „lucrurile care păreau să aparțină trecutului au devenit deodată viitorul”(Z. Brezinski, Marea tablă de șah. Supremația americană și imperatiile sale geostrategice., Editura Univers enciclopedic, București 2000, p.235). Pe acest fundal ideologic, apreciez, că sunt promovate și conceptele de responsabilitate socială, dezvoltare durabilă, ecologie s.a. Și, tot în acest context, mi se pare simptomatică decernarea premiului Nobel pentru economie în anul 2009 pe o tematică care s-ar putea cuprinde în sintagma: „guvernarea comună a bunurilor comune”. Pe de altă parte, egalizarea oamenilor (a majorității oamenilor) s-ar putea realiza pe principiul asimetriei descoperit de Pareto. Într-adevăr, un studiu elaborat de Universitatea Națiunilor Unite, în anul 2006, spunea că: primii 10% dintre adulții din întreaga lume dețin 85% din averea mondială, în timp ce ultimii 50% dețin doar 1% din total. Mai departe, din cei 10% primele două procente: „dețin jumătate din bogăția planetei, iar primul procent posedă aproximativ 40%”. Aceste date au fost extrase dintr-un articol de presă al profesorului D.Mazilu care, între 1995-1997, a fost vicepreședintele Organizației Națiunilor Unite pentru Dezvoltare

us al the time.

The leader of the communist revolution in China, Mao-Tse-Dun said that the difference is a contradiction in the egg. If we accept this logic, then diversity generates conflict, and our world can be defined as diverse and contradictory. This is the primary reflex. Over this chaotic world, civilization has installed more and more rules that have reduced the levels of freedom of the social particle called man.

In a somewhat surprising manner, but symptomatic of globalization, David Rockefeller said in 1973 (see D. Mazilu, Lumea/World no. 9 / 2009, p.88): "Whatever it cost, the Chinese revolution obviously succeeded not only to produce a more efficient and dedicated administration but also to address a superior moral and a community of goals. The social experiment in China became, under the leadership of President Mao, one of the most important and most successful in histories. Confusing! For us, in Eastern Europe, these words create a strong feeling of “dèjà vu” and, to me they recall the words of Z. Brezinski, another great supporter of globalization, who said in another context, yet not completely out of the subject: “things that seemed to belong to the past have suddenly become the future” (Z. Brezinski, Marea tablă de șah. Supremația americană și imperatiile sale geostrategice/The Grand Chessboard. American primacy and its geostrategic imperatives, Univers Enciclopedic Publishing House, Bucharest 2000, p. 235). On this ideological background, I appreciate the promotion of such concepts as social responsibility, sustainable development, ecology, etc. And, in this very context, it seems symptomatic the Nobel Prize for economics in 2009 on a theme that could include the phrase: “governance of common property”. Moreover, equalizing people (the majority of people) could be achieved by the principle of asymmetry found by Pareto. Indeed, a study of the United Nations University, in 2006, said that: the first 10% of adults worldwide own 85% of the global wealth, while the last 50% have only 1% of the total. Further, of the 10% adults worldwide, the first two percents "hold half of world wealth and the last ones possess around 40%. These data were

Industrială. De fapt, aici se observă exact concentrarea, respectiv, rarefierea bogăției în orice populație, așa cum spunea și N. Taleb în „Lebăda neagră”, pentru că, dacă legea 20/80 (Pareto) se manifestă într-o mulțime, ea se propagă în continuare și în mulțimea constituită din cele 20 de procente, care are și ea o diviziune 20/80 ș.a.m.d. Imaginea lumii noastre, în acest context, pare a fi o cometă cu un nucleu minuscul și incandescent din care se degajă o jerbă de scânteii ce au un volum de câteva zeci de ori mai mare decât nucleul central.

Aproape toți cercetătorii managementului când se referă la istoria evoluției conceptului, fac referire la ideologia religioasă și la organizarea statului și a armatei. Într-adevăr, sistemele religioase au încercat să adune în jurul unui set de reguli o populație de indivizi de abia ieșiți din animalitate. În creștinism, rolul de concentrator sau „suprafața de condensare” a comportamentelor umane au fost legile lui Moise. Și atunci, ca și acum, puterea sistemului consta în capacitatea lui de a aduna cât mai mulți indivizi. Dar, mai era ceva important, un deziderat formulat în Evanghelia după Matei 19.17: „Dacă vrei să intri în viață ține poruncile”. Doar în acest context putem înțelege pasajul din aceeași evanghelie din cap. 20 în care se spune: „Cel ce va intra să lucreze în via mea, sau în ceasul dintâi sau în ceasul al șaselea, sau în ceasul al 9-lea, sau în ceasul al 11-lea va primi răsplata la fel”. S-ar consuma în această procedură o flagrantă inechitate dacă răsplata ar fi legată, aici, de performanța activității în sistem. Dar ea nu este legată de acest indicator ci de afilierea la sistem. Pe de altă parte, în același loc, se face o eclatantă confirmare a legii lui Pareto în acel pasaj care se bucură de o oarecare notorietate: „cei din urmă vor fi cei dintâi și cei dintâi vor fi cei din urmă pentru că mulți sunt chemați dar puțini sunt aleși”. Să fie vorba tot de 20%?

Am putea deduce că principala sarcină în teoria formării grupurilor sociale este aducerea oamenilor împreună, adică, așa cum se precizează și în strategia Uniunii Europene intitulată „Europa 2020”, realizarea incluziunii sociale.

Cam același lucru face managementul în cadrul organizației. Pentru a anihila tendința entropică naturală a sistemelor trebuie atenuată

extracted from a newspaper article by Professor D. Mazilu who, in 1995-1997, was Vice President of the United Nations Industrial Development Organization. In fact, the exact concentration is observed here, respectively the rarefaction of wealth in any population, as N. Taleb said in "The Black Swan", because, if the 20/80 law (Pareto) is manifested in a crowd, it spreads further in the crowd set up of the 20 percent, which also has a 20/80 division etc. The picture of our world, in this context, looks like a comet with a tiny and glowing nucleus which exhales a sheaf of sparks that have a volume of several tens of times higher than the core.

Almost all management researchers, when referring to the history of the concept, relayed on religious ideology and on the organization of state and army. Indeed, religious systems have tried to gather around a set of rules a population of individuals barely emerging from animality. In Christianity, the role of concentrator or of “condensation area” of human behavior was played by the laws of Moses. Then, as now, the power of the system lies in the ability to gather as many individuals. But there was something important, a goal made in Matthew 19.17: “If you want to enter alive keep the commandments”. Only in this context we can understand the Gospel passage from the same head. 20 which says: “He who comes to work in my vine, either on the first watch or in the sixth hour, either on the 9th watch, or in the 11th hour will be requited equally.” A flagrant inequity would be consumed in this case if the reward should be linked to performance. Yet it is not related to this indicator but to the affiliation to the system. Moreover, in the same place, there is an amazing confirmation of Pareto's law in that very passage which enjoys some notoriety: “the last will be first and the first will be the last for that many are summoned but few are chosen.” Is this about the 20%?

We can deduce that the main task in the theory formation of social groups is bringing people together, that is, as stated in the European Union strategy entitled “Europe 2020”, achieving social inclusion.

This is rather the role of management within the organization. In order to eradicate the natural tendency to entropy, diversity must be weakened,

diversitatea, trebuie creată o viziune comună cu privire la misiunea și obiectivele sistemului. Mai mult, se creează un câmp atitudinal, imaterial dar foarte puternic, care se numește cultura organizației și care menține componenții organizației la fel ca și electronii în jurul nucleului atomic, pe orbite diferite, potrivit viziunii diferite a indivizilor despre același set de valori și, la fel ca în modelul atomic, o injecție de energie poate scoate electronii din forța de atracție a nucleului mai ales pe cei situați pe orbitele mai depărtate de nucleu.

Ceea ce organizațiile realizează la nivel local se întâmplă și la nivel global. Când și când, sunt lansate în câmpul social, curenți cu caracter de unificare a corpului social care se așează la fel ca și pulberea de fier după liniile câmpului magnetic, adică în diversitate se realizează o oarecare concentrare prin idei capabile să realizeze o solidaritate socială. În acest rol au fost confruntările ideologice, terorismul, încălzirea globală, crizele economice și altele. Desigur că, este dezirabil ca grupările sociale astfel create să nu fie antagoniste deși, uneori, în filozofia grupurilor sociale, crearea unui adversar, anihilează diferențele și contradicțiile din interiorul grupului direcționându-le înspre o țintă comună. Adică, se întâmplă exact ceea ce spunea Freud că poți realiza coeziunea unui grup lăsând pe cineva afară care să primească „loviturile”. Sigur că a pune pe „unii” împotriva „altora” la nivel global și a crea conflicte este periculos în contextul nivelului actual al tehnologiei când s-ar putea distruge chiar planeta. Este mai convenabilă o solidaritate globală pe un subiect cum este „încălzirea globală” care scapă controlului sau simțului individual și domolește supraturația economică, mai ales, în epoca în care liderii dezvoltării economice se schimbă. De fapt, însăși ideea adusă de conceptul de „dezvoltare durabilă” este de moderare a ritmului dezvoltării care se caracterizează printr-o nemaipomenită creștere a densității de semnificație în fiecare obiect, subiect sau fenomen al realității, sugerând o limită a controlului, după care „lumina explodează” ca și la explicația principiului incertitudinii a lui Heisenberg prin îngustarea progresivă a fantelor prin care trece lumina. Eu cred, că vom trăi, perioada în care, ceea ce astăzi înseamnă

and a common vision regarding the mission and the goals of the system should be created. Furthermore, it creates an attitude field, intangible but powerful, defined as organization culture, which maintains the components of the organization like electrons around the atomic nucleus, on different orbits, according to the different vision of individuals on the same set of values and, as in the atomic model, an energy injection can remove the electrons from the core force of attraction especially those located on more distant orbits of the nucleus.

The local achievements of organizations reflect globally. Now and then they inaugurate in the social field the tendency of unification of the social body which sits like iron powder following the magnetic field lines, that is within diversity one may achieve a certain integration through ideas able to achieve social solidarity. This was the purpose of the ideological confrontations, terrorism, global warming, economic crises and other. Of course, it is desirable that such social groups created were not antagonistic, although, sometimes, within the philosophy of social groups, the existence of competition annihilates the differences and contradictions within the group directing them toward a common target. Namely, it happens exactly what Freud said, which is that the cohesion of a group may be achieved by leaving someone out to get the “shots”. Of course, to put “ones” against “others”, globally, and to create conflicts is rather dangerous in the context of the current level of technology when the planet could even be destroyed. Global solidarity is more convenient on a topic such as “global warming”, which is beyond the control or individual sense, and which appeases the economic over speed, especially in the era in which the leaders of economic development are changing. In fact, the very idea brought by the concept of “sustainable development” is about moderating the pace of development characterized by an unprecedented increase in the density of meaning of each object, subject, or phenomenon of reality, suggesting a control limit, after which “light explodes” as in the explanation of Heisenberg's uncertainty principle by the progressive narrowing of apertures

performanță, adică o „întindere” a rezultatelor organizațiilor dincolo de limitele deja realizate, se va redefini într-o formulă mai complexă centrată pe ideea de echilibru între tensiunile și turbulențele pe care le provoacă „mișcarea” oricărui „corp” în spațiul economico-social. În deceniul 9 al secolului trecut, Haris Silajdzic, primul ministru de atunci al Bosniei, arăta că fluxul abundent de informații, pe care îl aduce schimbarea sau care generează schimbarea, poate provoca neliniște, suspiciune și dezechilibrul omului. Se întâmplă ceva, ca și în teoria funcțiilor din matematică, în sensul că parametrii schimbării nu-și mai găsesc o imagine corespondentă în mulțimea caracteristicilor care definesc condiția umană. Adică apare o decuplare sau chiar incompatibilitate, între ceea „ce este” omul și ceea „ce face”. Poate că pentru a modera „supraturăția”, ar trebui domolită competiția. Dar, competiția are ca forță motrice, la fel ca în electricitate, diferența de potențial născută de diversitate. Haris Silajdzic conchidea atunci: „Dacă vrem să supraviețuim va trebui să reducem cu toții viteza și să trăim mai încet”. Prin această afirmație, personajul citat, se divulga ca și promotor al culturii islamice din care face parte, de fapt. Astfel, în cultura arabă, există un proverb cu următoarea formulare: „încetineala este de la Dumnezeu iar graba de la satana”. Oricum, dincolo de orice determinism cultural, afirmația lui Silajdzic pare a fi corectă, sau conform dictonului lui Giordano Bruno: „Se non e vero e ben trovato”(chiar dacă nu e adevărat e bine potrivit). S-ar putea, deci, concluziona că, dacă tendința lumii este spre accelerație și eterogenitate ar trebui să acționăm, așa cum a acționat întotdeauna civilizația, spre temperare și omogenitate?

În filozofia chineză care, până la urmă, l-a generat pe Mao-Tze-Dun, atât de admirat de D. Rockefeller, dar a și construit mentalitatea pentru ceea ce se prefigurează a fi cea mai dezvoltată economie a lumii, se spune prin vocea lui Lao-Zi: „a socoti identic ceea ce este diferit, iată ce înseamnă măreția”. Putem sesiza în această formulare o trimitere spre omogenitate. Până atunci, așa cum am văzut, diversitatea și, de aici, contradicția, pare a fi „starea de existență” a lumii. Și, atunci, care ar fi conduita cea mai potrivită a omului contemporan? Răspunsurile posibile, în

through which light passes. I think that we will live that moment when, what today is performance, i.e. a “stretching” of the results of the organizations beyond the limits already achieved, will redefine a more complex formula centered on the idea of balancing the tensions and turbulence caused by the “movement” of any “body” in the economic and social space. In the 9th decade of last century, Haris Silajdzic, Bosnia's then prime minister showed that the abundant flow of information brought by change and generating change may cause anxiety, suspicion and human imbalance. Something happens, as in the theory of mathematical functions, meaning that the parameters of change cannot find anymore their corresponding image in the set of characteristics defining human condition. This means a release or even incompatibility between what man “is” and what he “accomplishes”. Perhaps to moderate the over speed, competition should be moderated. But the driving force of competition is, as in electricity, the difference of potential born of diversity. Haris Silajdzic then concluded: “If we want to survive, we will all have to reduce speed and to live more slowly. By this statement, the quoted character disclosed as a promoter of Islamic culture to which he belongs, in fact. In the Arab culture, there is a proverb with the following words: “Slowing down is from God and rush from the devil”. However, beyond any cultural determinism, Silajdzic's statement appears to be correct, or according to Giordano Bruno's dictum: “Se non e vero e ben trovato” (If not true, well found). Should we therefore conclude that if the world's main tendency is towards acceleration and heterogeneity, we should act as civilizations have always acted, that is with moderation and consistency?

In the Chinese philosophy, which eventually led to Mao-Tse-Dun, so much admired by D. Rockefeller, but which also built the mentality of what is predicted to be the most developed economy in the world, they say, quoting from Lao Zi “to consider identical what is really different, this is what greatness means”. We may notice within this formulation a reference to consistency. Until then, as we have seen diversity and, hence, the contradiction seems to be the world's “state of existence”. And then,

acest caz, sunt flexibilitatea, comunicarea și, înainte de toate, cunoașterea. Nu la urmă, diversitatea și-a găsit formalismul și soluția în „aurita cale de mijloc” pe care ne-o oferă teoria jocurilor matematice. De fapt, omenirea a și acordat, deja, două premii Nobel pentru această viziune.

În drumul spre globalizare la care unii pun semnul egalității cu omogenizarea, pare că actorii economiei se schimbă, statele naționale decad, ducând cu ele și diferențierile naționale, dar cresc organizațiile transnaționale care își impun propria cultură. Să fie globalizarea în conexiune cu dezvoltarea atât de „vioaie” a conceptului de cultură organizațională? De fapt, în 2007, Exxon Mobil avea o cifră de afaceri care depășea PIB-ul Arabiei Saudite (considerată a 25-a economie a lumii), Wall Mart avea o cifră de afaceri care se situa între PIB-ul Indoneziei și Poloniei iar, General Motors, avea o cifră de afaceri mai mare decât PIB-ul Thailandei. Și, pentru că am vorbit de General Motors, în 2007 era unde am văzut, iar în 2009, era în faliment și salvată, în final, de statul american. Ciudat management strategic (!?). Așadar, apar și situații contradictorii când statul învinge corporația dar, totuși, în cazul de față, nu este vorba de un stat oarecare. Și dacă tot vorbim de clasamente, în aprilie 1989, în clasamentul revistei „Fortune”, România era pe locul 25 după Produsul Național Brut (PNB) iar cunoscuta corporație Ford Motors pe următorul loc, 26, după cifra de afaceri. În 2009, România era pe locul 47 în lume și cu o datorie de 31% din PIB(?!).

În concluziile raportorului special al Națiunilor Unite pentru dreptul la hrană, Jean Ziegler, din 2005 se spunea: „În zilele noastre, cele 500 de societăți capitaliste transcontinentale din lume controlează 52% din Produsul Intern Brut al planetei”. Se adevărește, din nou, legea lui Pareto.

Pe de altă parte, dacă președintele de la Novartis are un salariu anual de 18 milioane de euro, la fel ca și președintele de la Nestle, iar salariul lui Vladimir Putin este de 150 000 \$ USA pe an, ne putem pune întrebarea: Cine conduce lumea?

which would be the most appropriate conduct of the contemporary man? The possible answers, in this case, are: flexibility, communication and, above all, knowledge. Not least, diversity has found its formalism and the solution found in the "golden mean" that is given to us by the mathematical game theory. In fact, mankind has already received two Nobel prizes for this vision.

The path to globalization that some equate with homogenization, the actors of economy seem to be changing, national states decade, bringing with them national differences, but the transnational organizations grow imposing their own culture. Is globalization in connection with the "lively" development of the concept of organizational culture? In fact, in 2007, Exxon Mobil had a turnover exceeding the GDP of Saudi Arabia (considered the 25th economy in the world), Wall Mart had a turnover somewhere between the GDPs of Indonesia and Poland and, General Motors had a turnover higher than the GDP of Thailand. And speaking of General Motors, in 2007 it was where we saw, and in 2009, it was in bankruptcy and saved, finally, by the U.S. State. It's a rather strange strategic management (!?). Therefore there are contradictory situations where the State defeats the Corporation but nevertheless in this case, it's not just any state. And talking about rankings, in April 1989, in the ranking of Fortune magazine, Romania ranked 25 by the gross national products (GNP) and the well known corporation Ford Motors took the next place, 26 according to the turnover. In 2009, Romania ranked 47th in the world, with a debt of 31% of GDP (?!).

In the conclusions of the UN Special Rapporteur on the right to food, Jean Ziegler, in 2005, said: "Today, the 500 transcontinental capitalist companies in the world control 52% of the gross domestic product of the planet." Pareto's law is confirmed once again.

On the other hand, if the President of the Novartis has an annual salary of 18 million Euros, as well as the President of Nestle, and Vladimir Putin's salary is of \$ 150,000 U.S. per year, we ask: Who leads the world?